

Arrest

nr. 272 905 van 18 mei 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X alias X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 november 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 januari 2022 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat M. DE ROECK verschijnt voor verzoeker en van advocaat E. WILLEMS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 22 september 2020 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze verblijfsaanvraag wordt op 29 november 2021 door de bevoegde gemachtigde onontvankelijk verklaard. Op 29 november 2021 beslist de gemachtigde eveneens tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.09.2020 werd ingediend door:

M.S. nationaliteit: Marokko geboren te Temsamane Nador op 00.00.1972

adres: (...) 2800 Mechelen

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert sinds 2009 in België te verblijven. Ter staving van deze bewering legt betrokkene (een attest van dokter S. dat hij zijn patiënt sinds 2010 kent, attest OCMW van 10.11.2011, medische voorschriften, overschrijvingsbewijzen van 11.11.2013 en 29.04.2015 toekenning OCMW van dringende medische hulp van 01.09.2011 tot 31.12.2019). Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene diende op 22.10.2009 een aanvraag 9bis in. Op 26.07.2011 werd hem een ongegronde beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Betrokkene diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Deze beslissing werd vernietigd op 24.01.2012. Op 25.02.2012 werd aan betrokkene een nieuwe beslissing betekend met bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Opnieuw werd de beslissing vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 02.10.2015. Op 28.07.2016 werd betrokkene opnieuw in het bezit gesteld van een negatieve beslissing. Op 17.07.2019 diende betrokkene een aanvraag 9ter in ook deze werd geweigerd. Deze beslissing werd hem betekend op 23.09.2019. Op 26.05.2019 diende betrokkene opnieuw een aanvraag 9ter in, deze werd eveneens geweigerd op 31.01.2020 en werd hem een bevel om het Schengengrondgebied te verlaten betekend op 19.02.2020. Deze laatste beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, verworpen op 22.07.2020.

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op zijn elementen van lang verblijf, en integratie als buitengewone omstandigheid. Deze elementen kunnen echter niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrontheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrontheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. Betrokkene maakt het niet aannemelijk dat hij door een terugkeer, in casu, naar het land van gewoontelijke verblijf, engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat hun banden met Europa teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019). Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat hij zich in illegaal verblijf bevond. Betrokkene is dan ook zelf verantwoordelijk voor deze situatie aangezien betrokkene zich bewust genesteld heeft in illegaal verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid (RVV, arrest nr. 248733 van 05 februari 2021).

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. In deze situatie komt het aan verzoeker toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, maar aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs naar voor te brengen van een mogelijk behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelt zo ook in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 2005, nr. 144.754, RvV-arrest 234690 van 31 maart 2020, RvV-arrest 234690 van 31 maart 2020).

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM omdat hij reeds sinds 2009 onafgebroken in België zou verblijven waardoor hij hier een privéleven heeft opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Er worden geen bijkomende elementen van afhankelijkheid andere familieleden aangetoond. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RvV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden geen bewijzen voorlegt. Betrokkene toont aldus onvoldoende aan dat zijn netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde sociale relaties van dien aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen voor zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Marokko uitgesloten is (RvV arrest 232520 van 13 februari 2020). Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd

worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat door zijn ononderbroken verblijf op het Belgische grondgebied, hij geen enkel aanknopingspunt meer zou hebben met Marokko. Hij noch over roerende noch onroerend goederen zou beschikken in Marokko. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 37 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Verder haalt betrokkene nog aan dat hij onmiddellijk kan werken, doch dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient hij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.”

En

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer

Naam, voornaam: M.S.
geboortedatum: 00.00.1972
geboorteplaats: Temsamane Nador
nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7(zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“schending van de wet van 15/12/1980 art. 9 Bis, schending van de het artikel 8 van het EVRM alsmede de correcte motiveringsplicht wet van 29/07/1991 artikels 2, 3 en 5, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van het beginsel van behoorlijk bestuur

Zijn regularisatieaanvraag van 21/09/2020 luidde als volgt:

Ik ben de raadsman van Mijnheer MS, geboren in 1972 in MAROKKO, van Marokkaanse nationaliteit. Hij verblijft te 2800 MECHELEN (...) woonstkiezende te 2800 MECHELEN, (...). Ik heb zo de eer U te mogen schrijven.

Mijn cliënt verblijft in BELGIE sinds 2009. Niets weerhoudt hem in MAROKKO. Hij heeft geen enkel aanknopingspunt meer met zijn land van herkomst. Hij bezit noch roerende noch onroerende goederen in MAROKKO.

Vermits hij geen inkomsten heeft, kan hij geen reis naar MAROKKO betalen om de aanvraag tot vestiging in te dienen op het Belgische Consulaat wat al op zich een uitzonderlijke omstandigheid is.

Hij kan onmiddellijk werk vinden maar zonder arbeidskaart is dit onmogelijk.

Mijn cliënt heeft een geldige mutualiteit (zie bijlage).

Mijn cliënte legt tal van documenten neer die zijn verblijf sinds 2009 in BELGIË aantonen: attest van dokter S. die verklaart dat hij zijn patiënt is sinds 2010, attest OCMW van MECHELEN van 10/11/2011, tal van medische voorschriften, overschrijvingsbewijzen langs RIA om van 11/11/2013, 29/04/2015 en andere, toekenning door het OCWM van MECHELEN van dringende medische hulp sinds 2011 tot en met vandaag, Ik wens U goede ontvangst.

De Raadkamer van CHARLEROI besliste op 12/03/2009 hetgeen volgt:

« Qu'en application des articles 3 et 8 de la Convention Européenne des droits de l'Homme et des Libertés Fondamentales, il appartient à la Chambre du Conseil de rechercher si le maintien en détention du requérant n'apparaît pas manifestement disproportionné avec l'objectif poursuivi, à savoir la mise à exécution de la mesure d'éloignement ;

Attendu que le requérant est sur notre territoire depuis 2002 ;

Qu'il vit en ménage et ne se fait pas remarquer par les autorités ;

Que dès lors sa détention ne se justifie pas » :

Geoordeeld door de RAAD VAN STATE dat een verblijf van meer dan acht jaren tot een regularisatie kan leiden (RvS. 25 mei 1998. arrest N° 73.830).

Ik dien dit verzoek in op basis van het art. 9 Bis van de wet van 15/12/1980.

Kunt U deze overmaken aan de Dienst Vreemdelingen te BRUSSEL, Bureau Artikel 9 Bis. Ik bedank U.

Gelieve te aanvaarden, waarde Heer Burgemeester, de uitdrukking mijner oprechte hoogachting.

Hij diende verschillende malen een regularisatieaanvraag in maar deze werden telkens geweigerd; Hij staft zijn aanvraag in om redenen van langdurig verblijf, zijn integratie, kennis van de Nederlandse taal enz; Deze argumenten worden door tegenpartij van de kaart geveegd; Hij kan zijn aanvraag in MAROKKO niet indienen, daar hij geen enkel aanknopingspunt meer met zijn land van herkomst heeft; Zoals al eerder geciteerd (zie hierboven) heeft hij een correct gedrag en hij heeft zich niet laten opmerken bij de Belgische autoriteiten; Hij leeft in bij zijn zuster en schoonbroer. Hij heeft dus wel degelijk familiale banden in BELGIË; Financieel hangt hij ook van zijn familieleden, hij heeft geen zelfstandig financieel leven; Verzoeker heeft ook een zeer zwakke gezondheid en hij hangt financieel af van het OCMW van MECHELEN voor al zijn medische zorgen (dringende medische hulp!); In de betreden beslissing werd geen rekening gehouden van zijn medische situatie dat aangehaald werd in zijn regularisatieaanvraag; Dit is een teken van geen behoorlijk bestuur en schending van het principe van zorgvuldigheidsplicht; Er is een duidelijk gebrek aan motivatie;

Beslist door de RVS op 13/03/2001, arrest 93.867 het feit dat « ... que la décision attaquée n'indiquait nullement en quoi la parfaite intégration de la requérante et les formations en langue qu'elle poursuivait, circonstances invoquées dans sa demande initiale du 27/12/1999, ne pouvaient être considérées comme exceptionnelles et pouvant l'empêcher de lever les autorisations requises dans son pays d'origine » . ;

Geoordeeld door de CCE op datum van 13/11/2015 (arrest 156.439) que « dans le cadre de contrôle de légalité, il n'appartient pas au Conseil de se substituer à celle de la partie défenderesse mais uniquement de vérifier si celle-ci n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle a donné desdits faits, dans la motivation, une interprétation qui ne procède pas d'une erreur manifeste d'appréciation (dans le même sens : CE, 06/07/2005, N° 147.344) ; Dans ce même cadre, il lui appartient notamment de vérifier si la partie défenderesse a respecté les obligations de motivation des actes administratifs qui lui incombent. Ainsi, l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'expliquer les motifs

de ce motif. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet. Cette obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité en vertu de diverses dispositions légales, n'implique nullement la réfutation détaillée de tous les arguments avancés par les parties requérantes, mais n'implique que l'obligation d'informer celles-ci des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué, sous réserve toutefois que la motivation réponde, fût-ce de façon implicite, aux arguments essentiels des parties requérantes. En l'espèce, le Conseil observe que, dans sa demande d'autorisation de séjour, visée au point 1.1., le requérant a fait valoir, à tout le moins, qu'il séjourne en Belgique depuis 2003 et y s'est intégré, et a produit plusieurs documents en vue d'en attester. Force est toutefois de constater que cette motivation ne peut être considérée comme suffisante, dès lors qu'elle ne permet nullement de comprendre la raison pour laquelle, dans le cas d'espèce, la partie défenderesse estime que les éléments susmentionnés ne sont pas de nature à permettre au requérant d'obtenir une autorisation de séjour. L'absence d'exigence de l'explication des motifs où le motif susmentionné semble résulter d'une position de principe de la partie défenderesse, déduite d'un arrêt du Conseil d'Etat, sans aucune appréciation de la situation du requérant, invoquée dans sa demande. Dans cette perspective, les griefs énoncés par la partie requérante, tels que rappelés au mont 2.1. sont justifiés. Il résulte de ce qui précède, que la première branche du moyen, ainsi circonscrite, est fondée et suffit à justifier l'annulation du premier acte attaqué. Il n'y a pas lieu d'examiner les autres aspects de la première branche... L'ordre de quitter le territoire pris à l'encontre du requérant, constituant l'accessoire du premier acte attaqué, qui lui a été notifié à la même date, il s'impose de l'annuler également. » ; ”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoeker niet aantoonde dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of voor de plaats van ophoud in het buitenland. Hij heeft tevens toegelicht waarom hij meent dat uit de door verzoeker aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig.

De Raad stelt vast dat verweerder heeft onderzocht of de door verzoeker ingeroepen elementen als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard. Verzoeker geeft aan van mening te zijn dat de door hem ingeroepen elementen dienen te worden aanvaard als buitengewone omstandigheid.

Door het louter herhalen van de in de aanvraag aangevoerde elementen toont verzoeker het kennelijk onredelijk karakter van de motivering niet aan. Verzoeker weerlegt met zijn uiteenzetting het motief, dat zijn langdurig verblijf en integratie niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid, niet. Verzoeker onderwerpt het motief niet aan een inhoudelijke kritiek. De gemachtigde oordeelt niet op kennelijk onredelijke wijze: “*Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op zijn elementen van lang verblijf, en integratie als buitengewone omstandigheid. Deze elementen kunnen echter niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). (...) Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat hun banden met Europa teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019). Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen*

in het buitenland. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat hij zich in illegaal verblijf bevond. Betrokkene is dan ook zelf verantwoordelijk voor deze situatie aangezien betrokkene zich bewust genesteld heeft in illegaal verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid (RVV, arrest nr. 248733 van 05 februari 2021)."

Met betrekking tot het medische element verwijst de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze naar verzoekers historie: "Op 28.07.2016 werd betrokkene opnieuw in het bezit gesteld van een negatieve beslissing. Op 17.07.2019 diende betrokkene een aanvraag 9ter in ook deze werd geweigerd. Deze beslissing werd hem betekend op 23.09.2019. Op 26.05.2019 diende betrokkene opnieuw een aanvraag 9ter in, deze werd eveneens geweigerd op 31.01.2020 en werd hem een bevel om het Schengengrondgebied te verlaten betekend op 19.02.2020. Deze laatste beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, verworpen op 22.07.2020." Bij arrest nr. 238 768 van 22 juli 2020 bevestigt de Raad de beslissing van 13 januari 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter ongegrond wordt verklaard. In voormelde beslissing wordt als volgt besloten: "Uit het voorgelegde medische dossier kan ik besluiten dat de psoriasis arthritis bij Mr. M. geen reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien opvolging en behandeling beschikbaar en toegankelijk zijn in Marokko. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland of het land van terugname, nl. Marokko."

De gemachtigde oordeelt aangaande het element dat verzoeker geen enkel aanknopingspunt meer heeft met zijn land van herkomst niet op kennelijk onredelijke wijze: "Betrokkene beroept zich op het feit dat door zijn ononderbroken verblijf op het Belgische grondgebied, hij geen enkel aanknopingspunt meer zou hebben met Marokko. Hij noch over roerende noch onroerend goederen zou beschikken in Marokko. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 37 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage."

Artikel 8 van het EVRM luidt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In de bestreden beslissing wordt geoordeeld: "Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM omdat hij reeds sinds 2009 onafgebroken in België zou verblijven waardoor hij hier een privéleven heeft opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Er worden geen

bijkomende elementen van afhankelijkheid andere familieleden aangetoond. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden geen bewijzen voorlegt. Betrokkene toont aldus onvoldoende aan dat zijn netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde sociale relaties van dien aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen voor zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Marokko uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

Het EHRM stelt dat Staten het recht hebben om te vereisen van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa v. Nederland, § 81 en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse v. Nederland, § 101). Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, zal daarbij het privé- en gezinsleven, dat verzoeker niet heeft aangetoond, van een vreemdeling in beginsel niet in die mate verstoren dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont met dit summier en ongestaafd betoog niet aan dat door een tijdelijke scheiding de sociale en familiebanden onherstelbaar worden beschadigd, zodat er sprake zou zijn van een omstandigheid die het bijzonder moeilijk dan wel onmogelijk maken om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde toont niet aan dat de bestreden beslissingen op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze zouden zijn genomen. Verzoeker geeft in wezen blijk van een andere feitelijke beoordeling van de elementen die door de gemachtigde werd gemaakt. Het komt de Raad enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen en na te gaan of het bestuur in deze niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. In dit geval toont verzoeker met zijn kritiek niet aan dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat uit de voorgelegde elementen geen buitengewone omstandigheid kan worden afgeleid.

Verzoeker maakt de schending van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen niet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC